

LA RESSACA

Un relat de: [Sebastià Climent](#)

No havia pres gens d'alcohol ni cap mena de droga el dia abans. No ho feia ni ho havia fet mai. Sortosament no li calia. Aquella era una ressaca en un sentit metafòric, ja que ni li feia mal el cap ni tenia un malestar corporal que són les conseqüències que hom atribueix a qui s'ha excedit en el consum d'aquelles substàncies. Però no era la persona que habitualment era i es comportava com si estes vivint la jornada en un món distint, molt distant de la quotidiana realitat que l'envoltava.

Havia tingut un somni absolutament meravellós que, de fet, perllongava en el temps i magnificava en intensitat aquella agradable experiència que havia viscut el dia d'ahir, donant-li una dimensió extraordinària i especial que només pot ser abastada en l'espai eteri de la imaginació. El dia anterior havia pujat, amb altres persones, en un globus aerostàtic i van fer un vol per sobre una part del territori amb grans zones boscoses, prats, conreus i muntanya mitjana que, en aquesta època tardoral, presentava una llúida catifa de contrastat cromatisme que anava des d'una gamma de verds i grocs fins als rogencs de les fulles agòniques, passant pels ocres i els terrosos dels camps llaurats.

Mentrestant anaven fent el recorregut només tenia ulls per mirar-ho tot, ara cap una banda, ara cap a l'altra, fixant-se en cadascun dels detalls d'aquells paisatges i aquelles masies que havia vist des d'una perspectiva absolutament distinta de la que se li oferia des de la cistella d'aquell globus, talment com ho podia veure un ocell en ple vol. No tenia temps de pensar, només observar i gaudir. Quan el cos, cansat de les emocions viscudes, va deixar que el son s'apoderés fermament d'ell, va començar el procés oníric de totes les imatges i les sensacions les quals, aïllades i lliures del seu context real, adquirien vida pròpia.

En el somni ell era ell, però no sentia la seva corporeïtat. Tenia la percepció que estava fos amb l'entorn, en un mateix pla d'immaterialitat. El seu esperit era absolutament dominat per una energia que brollava del no res i, tot i que ell se sentia lliure, flotant, ingràvid, sabia en el fons del seu subconscient que allò només era un somni, tan vívid com es vulgui, del qual despertaria per tornar a sentir-se un ser corporal, físic, material.

El record es mantenia present, però ja dubtava si guardava el record del vol real o el record del que havia somniat. No tenia clara la causa del seu estat anímic tan positiu, gairebé eufòric, amb el qual s'havia llevat i ha tornat a la realitat. Però tant li fa si era una cosa o l'altra, el que de veritat li importa és que ara per ara és raonablement feliç. Feliç en la mesura que un pot ser relativament feliç en aquesta vida.